

Η αγράμματη γιαγιά που έφθασε στη θέωση! (Γεροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης † 1998)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Κατουνακιώτης](#)

Image not found or type unknown

«Στο μεταξύ, το 1963, λίγο μετά την αναχώρηση τού πατέρα για το Όρος ανήμερα Μεγάλη Παρασκευή» είχε κοιμηθεί και ή μητέρα τού Γέροντα [Εφραίμ του Κατουνακιώτη] Αυτή ή υπέροχη γυναίκα αφενός αξιώθηκε δύο μέρες προ τού θανάτου της να γίνει μεγαλόσχημη μοναχή με το όνομα Μαρία -παρακαλούσε την Παναγία μια ζωή γι' αυτό- αφετέρου είχε έναν χαριτωμένο, οσιακό όντως θάνατο.

Γλυκιά και παρήγορη στους γύρω της ψυχή, όταν για λόγους καρδιακής πάθησης μπήκε στο Νοσοκομείο του Στρατού, εξέπληξε τους πάντες με την ευγενική της γλώσσα. Πήγαινε ό γιατρός να την επισκεφθεί: «Καλώς τον χρυσό μου τον γιατρό. Τι κάνετε; Πώς είσθε; Ή κυρία σας, τα παιδάκια σας Είναι καλά;» προλάβαινε και ρωτούσε με χάρη. «Μα, αυτή ή γιαγιά», έλεγαν θαυμάζοντας οι γιατροί «αντί να της δώσου-με θάρρος εμείς, αυτή εμψυχώνει και παρηγορεί εμάς». Τον γιο της τον μικρό» τον αξιωματικό, τον αγαπούσε πολύ. Όταν πήγαινε να την επισκεφθεί. το

δισθανόταν και έλεγε τάχα εμπιστευτικά στην τότε αρραβωνιαστικιά και μετά σύζυγο του: «Έρχεται ο δικός σου». Και να σε λίγο ό αξιωματικός. Απορούσε ή κοπέλα, αν μία πεθερά μπορεί να λέει «ο δικός σου». Κι όμως μπορούσε.

Ό Γέροντας, Όταν έμαθε ότι μπήκε στο Νοσοκομείο, έστειλε ένα σχήμα και ένα πολυσταύρι στον αδελφό του και του έγραψε να την κάνουν μοναχή, «διότι δεν θα βγει από το Νοσοκομείο ζωντανή», βεβαίωνε.

Διηγείται ή κόρη της: «Όταν ή μητέρα μας έγινε μεγάλο-σχημη στο Νοσοκομείο (σε όλη την ζωή της είχε την επιθυμία να γίνει μοναχή), ενώ τις άλλες ήμερες ήταν σιωπηλή (καθώς έλεγαν οι νοσοκόμες), την ήμερα και το βράδυ εκείνο συνεχώς μιλούσε! Εγώ κάθισα κοντά της όλη εκείνη τη νύχτα. Το πρόσωπο της έλαμπε, είχε γίνει φωτεινό μετά την κουρά της! Μιλούσε και κοίταζε προς τον ουρανό! «Τι λέγεις, μητέρα;» τη ρωτούσα, «τι βλέπεις;» «Τι να σου πω, παιδί μου, τι Όμορφα! Τι έβλεπα! Άλλα που βρίσκομαι;» Τότε συνερχόταν, και καταλάβαινε ότι ήταν στο Νοσοκομείο.

-Μετά μία εβδομάδα πού ήταν στο Νοσοκομείο, και ενώ ήταν καλά και θα έβγαινε, παρουσίασε έναν πυρετό υψηλό, ανεξήγητο. Ξημερώματα Μεγάλης Παρασκευής κοιμήθηκε. Ό θάνατος της ήταν ήσυχος, ειρηνικός. Ήρθε ή μοναχή πού την είχε αναλάβει κατά την κουρά και την έντυνε, δηλαδή την ετοιμάζε. Αμέσως αισθάνομαι έντονη ευωδία, άρρητη ευωδιά! Λέω τότε στη μοναχή: «Καλά, κι εσείς οι μοναχές βάζετε αρώμα-τα;» «Όχι, κυρία Ελένη», άπαντα, «δεν βάζουμε αρώματα. Αυτό πού ευωδιάζει, εγώ το αισθάνθηκα αμέσως, την ώρα πού την άλλαξα. Βγαίνει από το σώμα της μητέρας σας. Περίμενα να το αισθανθείτε κι εσείς, γι' αυτό δεν έλεγα τίποτε. Αυτό είναι σημάδι αγιότητας. Είναι σημάδι ότι σώθηκε ή μητέρα σας». Μείναμε κατάπληκτοι!

-Ο ιερέας κατά την κηδεία θαύμαζε και έλεγε ότι πρόκει-ται περί άγιας ψυχής! Σαν ιδρωτας έβγαινε από το σώμα της μητέρας μύρο! Τα ρούχα μας, πού ήρθαν σε επαφή με το σώμα της μητέρας μας (την αγκαλιάζαμε και την φιλούσαμε), επί μίαν εβδομάδα ευωδίαζαν! Κατά την κηδεία περισσότερο ευωδίαζε ή μητέρα μας παρά ό επιτάφιος».

Και ό ίδιος ό Γέροντας ομολογούσε: «Ναι, έτσι έγινε, αφού έπεσα, τρόπον τινά, σε μνησικακία. Να, το εξομολογούμαι. Μία γυναίκα, λέω, χωριάτισσα, αγράμματη, που έφθασε! Όταν προσευχόμουν γι' αυτήν, έπαιρνα* δεν έδινα! Πλημμύριζα από χάρη.

-Είδα σαν μια θεωρία, να πούμε. Πήγαινε ή μητέρα μου στον Χριστό: «Καλώς τη Μαρία, καλώς τη Μαρία». Χρόνια έχουμε εμείς εδώ, για να αποκτήσουμε αυτήν την κατάσταση.

-Πολλές φορές έβλεπα Ότι ή μητέρα μου είναι ό γέρο-Ιωσήφ, και ο γερο-Ιωσήφ μητέρα μου. Ένα πράγμα και οι δύο...

-Είδα ότι είχαν με τον γερο-Ιωσήφ την ίδια πνευματική κατάσταση. Και πριν πεθάνει, και μετά τον θάνατο της, είχα πληροφορία, την ίδια πληροφορία: ή μητέρα μας έφθασε σε υψηλά πνευματικά μέτρα. Πώς να το πεις τώρα. Νερώνεις το κρασί με το νερό ή το νερό με το κρασί, ένα θα γίνει. Έτσι κάπως. Ό γέρο-Ιωσήφ μητέρα μου, και ή μητέρα μου γέρο-Ιωσήφ ήτανε.

-Η μητέρα μου δεν είχε παράδειγμα, μονάχη της έκανε υπομονή στις θλίψεις. Και στο βιβλίο του γέρο-Ιωσήφ βλέπει κανείς την πολλή υπομονή πού έκανε στις θλίψεις. Για τον Ιώβ γράφει ο άγιος Χρυσόστομος ότι είχε και άλλες αρετές, άλλα για τη μεγάλη του υπομονή, το να μη γογγύζει, επαινέθηκε από τον Θεό».»

από το βιβλίο: «Γεροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης»,

agapienxristou.blogspot.ca